

Чернишевський

Микола Зеров

Полярна ніч і волохатий сполох
Над безвістю засніжених долин.
Як терпне серце! Скільки літ один
Німує він у нетрях захололих!

Він згадує: між друзів ясночоліх
Кипить розмова; від привітних стін
Спливає світло; і немовби дзвін,
Він кличе все живе, він б'є на сполох.

Суд і заслання... Мука самоти...
О, як у сьайві небо розкололось!
А тиша мертва і нема мети.

Враз бубонці: далеко рипнув полоз,
І крізь сніжок, здається, чути голос:
"Ще не покайся, не виправився ти?"

23.12.1933